

[Carsten Raft.]

liggende i deres Lader i nogle Maaneder. De paagældende indrømmer, saa vidt jeg har forstaaet, at den Erstatning, de faar, saamænd egentlig er ganske god, men de synes alligevel, at den Byrde, der lægges paa dem, er saa uhyre, at de maa gaa til Ministeren og klage over det. Naar man tager i Betragtning, hvad der sker i andre Lande, naar man tænker paa de Byrder, andre smaa Landes Befolkninger tager paa sig, synes jeg, det er beskæmmende, at der er saa lidt Forstaaelse af Tingene herhjemme. Derimod synes jeg, det er glædeligt i denne Forbindelse at se, at de unge indkaldte ifølge alle Rapporter baade fra Hærens og Flaadens Officerer meget bedre forstaaer Tingene; de tager det med bedre Humør og ud fra en mere positiv og reel Indstilling.

Men man skal alligevel ikke se væk fra, at disse unge ikke bliver helt retfærdigt behandlet. I Forvejen er det jo kun en Trediedel af de unge Mennesker, der kan være Tale om der bliver indkaldt. Tusinder af deres Kammerater, der er fuldt saa tjenstdygtige, kommer ved et Lotterispil uden for det hele, slipper for Tjeneste. De faar den Præmie, det er i Forretningslivet — den Præmie, det desværre stadig er — at være militærfri. Naar saa de unge, der har været indkaldt, og som efter at være kommet hjem fra Militærtjenesten er begyndt paa deres Studier, paa deres Forretning, og — hvad jeg ved, er almindeligt — har giftet sig, har sat Bo, naar de saa indkaldes igen inden et halvt Aar, er det ikke en Byrde, der normalt kan regnes for at være urimelig, men den bliver urimelig, fordi den hviler paa dette ved Lodtrækning udtagne Udsnit af den danske Ungdom. Disse unges Vilkaar i Erhvervslivet vil selvfølgelig yderligere forringes. Muligheden for, at de skal komme ud af deres Plads, vil være til Stede, og der vil blive sat en Minus-Præmie, og jeg saa maa sige, paa dem, som vil stille dem daarligere i Konkurrencen med deres heldigere Kolleger, der ved Lodtrækningen er sluppet for at komme ind i Tjenesten.

Der maa efter min Opfattelse bringes Orden i denne Sag. Vi har fra konservativ Side sagt det i Tide, at de herskende Forhold i Europa kunde nødvendiggøre en Beredskabsstyrke, som var uddannet, og som vi kunde disponere over til enhver Tid, og nu har Ministeriet erkendt, at Forholdene i Europa kunde nødvendiggøre det. Indkaldelsen er en Erkendelse af, at saadan er Forholdene, men hvordan kan

Ministeriet vide noget som helst om, naar disse Forhold afslappes, hvordan kan de vide noget om, hvornaar der næste Gang skal bruges Mandskab, og hvornaar man kan undvære Mandskab? Der er et Hul i Loven. Jeg vil gerne med Formandens Tilladelse citere det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, der i en Tale ude i Landet har sagt:

„Det Hul, som Indkaldelserne aabenbarer i Hærloven, maa det være Opgaven at faa udfyldt i den nærmeste Tid.“

Det burde have været Opgaven, det Hul burde være udfyldt, inden Rigsdagen sendes hjem. Byrderne er ikke for store, men som de i Øjeblikket lægges paa en tilfældig udtrukket Del af Befolkningen, er det urimelig store Byrder, og det bør siges, at disse Forhold bør bringes i Orden, Hullet bør stoppes.

Kristian Nygaard: Jeg vil gerne takke den højtærede Minister, fordi dette lille Lovforslag til Ændring af Forsorgslovene er fremsat. Der er næppe Tvivl om, at det vil vække Glæde og Tilfredshed hos de paagældende, som nu uden egen Skyld maa forlade deres civile Arbejde for at møde til Soldatertjeneste i Hæren. Indkaldelserne er sket i Henhold til vor Hærordning, og vi finder det derfor naturligt og rigtigt, at det sociale Udvalg under de indkaldtes Militærtjeneste forpligtes til at afhjælpe Trang og Afsavn af forskellig Karakter, der fremgaar som Følge af denne Indkaldelse. Jeg føler mig overbevist om, at der efter Loven, hvis den administreres paa rette Maade, kan ydes indkaldte Soldater en Hjælp, som for adskillige vil være en Nødvendighed, og som for alle er en Rimelighed; men det forekommer mig ogsaa, at Lovforslagets Fremkomst leder Tanken hen paa Nødvendigheden af en ny og bedre Ordning med Hensyn til Soldaternes Lønninger. Det er ikke min Mening at rejse dette Spørgsmaal i Forbindelse med dette Lovforslag, men det forekommer mig, at vi her er ved et Spørgsmaal, der maa tages op til Revision.

Med disse Ord skal jeg gerne paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse allerede her i Dag.

Jens Thomsen: Bondepartiet er villigt til at medvirke til Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag, men vi har den Opfattelse, at Udgifterne burde overtages af Staten i Stedet for at afholdes gennem Socialloven. Det er jo Staten, der paalægger det indkaldte Mandskab Byrderne, og vi har den Opfattelse, at det mest naturlige